

Lee Child

Convinge-mă!

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Ionescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © Matthieu Paley/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Lorina Chițan
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE

Convinge-mă! / Lee Child ; trad.: Constantin Dumitru-
Palcus. - București : Editura Trei, 2016
ISBN 978-606-719-730-3

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Make Me
Autor: Lee Child

Copyright © 2015 by Lee Child
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-730-3

Capitolul 1

Masiv cum era, pe Keever nu-l puteai muta ușor de colo-colo. Era ca și cum ai fi încercat să smulgi o saltea mare de pe un pat cu apă. Așa că l-au îngropat aproape de casă. Ceea ce avea o logică, oricum. Mai era o lună până la seceriș și orice lucrare într-un lan de grâu ar fi fost vizibilă din aer. Iar pentru un tip de teapa lui Keever, s-ar fi folosit mijloace de observație aeriană: avioane de cercetare, elicoptere și poate chiar drone.

Au început la miezul nopții, ceea ce, în opinia lor, i-ar fi scutit de riscuri. Se aflau în mijlocul unei întinderi de zece mii de hectare fără nimic notabil în jur și singura structură clădită de om înspre partea lor de lume era o linie de cale ferată spre est. Dar miezul nopții era la cinci ore după trenul de seară și cu șapte ore înainte de trenul de dimineață. Prin urmare, erau feriți de orice ochi iscoditori. Retroexcavatorul lor avea montate patru reflectoare pe o bară deasupra cabinei, cam în genul în care tinerii își împodobesc camionetele, și cele patru fascicule formau o pată de lumină strălucitoare. Prin urmare, nici vizibilitatea nu era o problemă. Au început să sape groapa în țarcul pentru porci, care era oricum tot timpul

răscolit. Fiecare porc cântărea cam o sută de kilograme și fiecare porc avea patru picioare. Pământul era tot timpul scurmat. Nu era nimic de văzut din aer, nici măcar cu o cameră cu infraroșu. Imaginea s-ar fi albit instantaneu, de la respirația caldă a animalelor și de la grămezile și băltoacele aburinde de dejecții.

Ar fi trebuit să fie destul de sigur.

Porcii sunt animale râmătoare, așa că au avut grijă să sape adânc. Nici asta n-a fost o problemă. Brațul excavatorului era lung și cupa de doi metri mușca ritmic din pământ, cu pistoanele hidraulice scânteind în lumina electrică, iar motorul se opintea și huruia, oprindu-se din când în când, cu cabina coborând și ridicându-se la loc când fiecare încărcătură era descărcată într-o parte. Când au terminat de săpat groapa, au întors mașina cu 180 de grade și, folosind cupa din față, l-au împins pe Keever în mormântul improvizat, târându-l, rostogolindu-l și acoperindu-i cadavrul cu pământ, până când în sfârșit a căzut peste margine și s-a prăbușit în umbrele electrice.

Un singur lucru a mers prost și s-a întâmplat chiar atunci.

Trenul de seară a trecut cu o întârziere de cinci ore. În dimineața zilei următoare au auzit la radio că o locomotivă defectă provocase un blocaj cam la 150 de kilometri spre sud. Dar în acel moment nu știuseră acel lucru. N-au auzit decât șuieratul jalnic de la un macaz îndepărtat și apoi n-au mai avut decât să se întoarcă și să caște ochii la vagoanele lungi și iluminate care treceau gălăgios la o distanță medie, unul după altul, ca o vedenie într-un vis, aparent nesfârșită. Dar în cele din urmă trenul a dispărut, iar șuierul șinelor a mai durat cam un minut, după care luminile din spate au fost înghițite de

întunericul de la miezul nopții, iar ei au putut să-și facă treaba până la capăt.

Cam la treizeci și cinci de kilometri spre nord, trenul a încetinit și a oprit cu un şuierat, ușile vagoanelor s-au deschis, iar Jack Reacher a coborât pe rampa de beton din fața unui elevator de cereale mare cât un bloc de apartamente. La stânga lui mai erau patru elevatoare, la fel de mari ca primul, iar în dreapta se afla un șopron metalic enorm, cam de dimensiunile unui hangar aviatic. Pe stâlpii montați la intervale regulate erau fixate lămpi cu vapori, care delimitau conuri gălbui în întuneric. Ceața care plutea în aerul nopții părea să indice că sfârșitul verii era pe-aproape. Toamna își anunța sosirea.

Reacher a stat o vreme nemișcat și în spatele lui trenul a pornit fără el, scrâșnind și parcă văitându-se, intrând într-un ritm sacadat, apoi accelerând, în timp ce suflul de aer i-a răscolit hainele. Era singurul pasager care coborâse acolo. Deloc surprinzător. Localitatea nu părea să fie vreun nod de cale ferată. Totul era dedicat agriculturii. Spațiile simbolice pentru pasageri erau înghesuite între ultimul elevator și hambarul uriaș, fiind limitate la o clădire compactă, ce părea să fie dotată cu un ghișeu de bilete și bănci pentru așteptare. Era construită în stilul feroviar tradițional și arăta ca o jucărie pentru copii, așezată temporar între două butoaie strălucitoare cu petrol.

Dar pe toată lățimea unui indicator stătea înscris motivul pentru care Reacher se afla aici: *Mother's Rest*. Văzuse denumirea pe o hartă și-și spusese că era un nume excelent pentru o haltă feroviară. Se gândise că poate linia ferată se intersecta cu un drum vechi pentru căruțe

chiar acolo, unde ceva se întâmplase cu mult timp în urmă. Poate că o tânără femeie intrase în travaliu. Îmbulzeala de pe drum nu-i făcuse bine. Poate că șirul de căruțe se oprise pentru două săptămâni. Sau o lună. Poate cineva își amintise de acel loc după câțiva ani. Un urmaș, pesemne. O legendă de familie. Poate că exista aici o cămăruță transformată în muzeu.

Sau poate că explicația era mai tristă. Posibil să fi fost îngropată o femeie acolo. Prea bătrână ca să mai ajungă la destinație. Caz în care ar fi trebuit să se găsească o piatră comemorativă pe undeva.

Oricum ar fi stat lucrurile, Reacher s-a gândit că n-ar strica să afle adevărul. Nu trebuia să ajungă nicăieri anume și avea tot timpul din lume la dispoziție, așa că un ocol nu-l costa nimic. Acesta fusese motivul pentru care se dăduse jos din tren. Spre dezamăgirea lui inițială. Așteptările lui fuseseră prea mari. Își imaginase două-trei case prăfuite și un padoc izolat pentru cai. Și cămăruța-muzeu, poate supravegheată benevol, sau pe bani puțini, de un bătrânel din una dintre case. Sau piatra funerară, poate din marmură, împrejmuțată de un garduleț din fier forjat.

Nu se așteptase la imensa infrastructură agricolă. Probabil că ar fi trebuit să se aștepte, și-a zis. Dată fiind legătura dintre cereale și căile ferate. Grânele trebuiau încărcate undeva. Miliarde de banițe și milioane de tone în fiecare an. Pășii la stânga și se uită printr-un spațiu gol între construcții. Chiar dacă era întuneric, reuși să deslușească un semicerc aproximativ care sugera o zonă rezidențială. Case, evident, pentru muncitorii din depou. Văzu niște lumini și speră să găsească vreun motel, ori o cârciumă sau ambele.

Porni spre ieșire, ocolind zonele luminate din pură obișnuință, dar observă că ultima lampă cu vaporii era greu de evitat, fiind plasată chiar deasupra ușii de ieșire. Așa că renunță la alte manevre de ocolire a perimetrului și trecu direct și prin penultimul con luminos.

Moment în care o femeie își făcu apariția din umbră.

Se apropie de el cu pași repezi, nerăbdătoare, ca și cum ar fi fost încântată că-l vede. Limbajul ei nonverbal transmitea o senzație de ușurare.

După care, se întâmplă altceva. Senzația de ușurare se transformă în dezamăgire. Femeia se opri brusc și spuse:

— Oh!

Era asiatică. Dar nu minionă. Un metru șaptezeci și cinci, poate, sau chiar un metru șaptezeci și opt. Și o constituție fizică pe măsură. Niciun oscior la vedere. Nici vorbă de trestie mlădioasă. Avea cam patruzeci de ani, după aprecierea lui Reacher, cu păr negru lung, blugi și un tricou sub o hăinuță scurtă din bumbac. Era încălțată cu pantofi cu șireturi.

— Bună seara, doamnă, spuse el.

Ea se uita dincolo de umărul lui.

— Eu sunt singurul pasager, o asigură Reacher.

Femeia îl privi în ochi.

— Nimeni nu s-a mai dat jos din tren. Deci cred că prietenul tău nu mai vine.

— Prietenul meu? spuse ea.

Un accent neutru. American comun, genul pe care-l puteai auzi pretutindeni.

— Din ce alt motiv s-ar afla cineva aici, decât ca să aștepte trenul? spuse el. Altfel, n-ar avea niciun rost să vii. Cred că, în condiții normale, n-ar fi nimic de văzut la miezul nopții.

Ea nu-i răspunse, așa că Reacher continuă:

— Nu-mi spune că aștepți aici de la șapte.

— N-am știut că trenul o să-ntârzie, spuse ea. Aici nu e semnal pe telefon. Și nu e nimeni de la calea ferată care să-ți dea vreo informație. Și presupun că poșta călare¹ și-a luat concediu medical azi.

— În vagonul meu nu era. Și nici în următoarele două.

— Cine nu era?

— Prietenul tău.

— Nu știi cum arată.

— E un tip solid, spuse Reacher. De-aia ai sărit așa când m-ai văzut. Ai crezut că sunt el. Preț de o secundă, cel puțin. Iar în vagonul meu nu era niciun tip solid. Nici în următoarele două.

— Când e următorul tren?

— La șapte dimineața.

— Cine ești și de ce ai coborât aici? a întrebat ea.

— Sunt doar un om în trecere.

— Trenul a trecut. Tu nu. Te-ai dat jos.

— Știi ceva despre locul ăsta?

— Absolut nimic.

— Ai văzut vreun muzeu sau o piatră funerară?

— De ce ești aici?

— Cine întreabă?

Ea se opri o clipă și spuse:

— Nimeni.

— E vreun motel în oraș? întreabă Reacher.

— Cel la care stau eu.

— Cum e?

— E un motel.

¹ Pony Express (poșta călare) = serviciu de mesagerie rapidă care a funcționat în America în anii 1860–1861. (N.red.)

— Atunci e bun și pentru mine, spuse Reacher. Are camere libere?

— Aș fi uimită să n-aibă.

— OK, poți să mă conduci până acolo. N-are rost să rămâi aici toată noaptea. O să mă trezesc în zori. Îți bat la ușă când plec. Să sperăm că prietenul tău va fi aici mâine-dimineată.

Femeia nu-i răspunse. Mai privi o dată către șinele tăcute, apoi se întoarse și porni înainte prin ușa de ieșire.

Capitolul 2

Motelul era mai mare decât se așteptase Reacher. Era o clădire cu două niveluri, în formă de potcoavă, cu un total de treizeci de camere și loc de parcare din belșug. Dar nu erau prea multe camere ocupate. Locul nu era plin nici pe jumătate. Era construit simplu din cărămizi tencuite cu stuc, zugrăvit în bej, cu scări și balustrade metalice vopsite maro. Nimic special. Însă părea curat și bine întreținut. Toate becurile funcționau. Nu era cel mai rău loc pe care-l văzuse Reacher.

Recepția era prima ușă pe stânga, la parter. În spatele biroului stătea un funcționar. Un individ bătrân și scund, cu ditamai burtoiul, părând să aibă un ochi de sticlă. Îi dădu femeii cheia de la camera 214 și aceasta ieși fără să spună altceva. Reacher îl întrebă cât costă o cameră și tipul spuse:

- Șaizeci.
- Pe săptămână? întrebă Reacher.
- Pe noapte.
- Sunt un om umblat, să știi.
- Ce vrea să-nsemne asta?
- Că am fost într-o grămadă de moteluri.

— Și?

— Nu văd nimic aici care să merite șaiszeci de dolari.

Douăzeci, poate.

— Nu se poate douăzeci. Camerele sunt scumpe.

— Care camere?

— De la etaj.

— Mă mulțumesc cu parterul.

— Nu vrei să fii lângă ea?

— Lângă cine?

— Prietena ta.

— Nu, zise Reacher. Nu vreau să fiu lângă ea.

— Patruzeci de dolari la parter.

— Douăzeci. Ai libere mai mult de jumătate din camere.

Practic, e ca și cum ai da faliment. Mai bine să câștigi douăzeci de dolari decât nimic.

— Treizeci.

— Douăzeci.

— Două'ș'cinci.

— S-a făcut, spuse Reacher.

Scoase din buzunar ruloul de bani și extrase din el o bancnotă de zece dolari, două de cinci și cinci de câte un dolar. Le lăsa pe ghișeu și chiorul îi dădu în schimb o cheie cu un portchei din lemn pe care era gravat 106, scoasă dintr-un sertar, cu un gest pompos.

— În colțul din spate, zise tipul. Aproape de scări.

Care erau metalice și care ar fi scârțâit de câte ori oamenii ar fi urcat sau ar fi coborât. Nu era cea mai bună cameră din motel. O răzbunare jalnică. Dar lui Reacher nu-i păsa. Se gândi că va fi ultimul care-și va pune capul pe pernă în noaptea aceea. Nu întrevedea alte sosiri târzii. Se aștepta să nu fie deranjat cât dura noaptea liniștită de la câmpie.

— Mulțumesc, spuse el și ieși din birou, cu cheia în mână.

Chiorul așteptă treizeci de secunde și apoi formă un număr de pe telefonul de birou și, când i se răspunse, zise:

— S-a întâlnit cu un tip care-a coborât din tren. Era târziu. Tipa a așteptat cinci ore. L-a adus pe tip aici și ăla a luat o cameră.

Prin receptorul de plastic se auzi o întrebare și chiorul răspunse:

— Un alt tip solid. Rău și-al dracului. M-a spart cu prețul pe cameră. I-am dat 106, în colțul din spate.

Încă o întrebare și un alt răspuns:

— Nu de aici. Sunt în birou.

Încă o replică, dar de data asta pe un ton și o cadență diferite. Un ordin, nu o întrebare.

— OK, răspunse chiorul.

După care puse receptorul în furcă și se ridică cu greu în picioare, ieși din birou și luă scaunul de camping de lângă camera 102, care era goală, și-l târî până într-un loc de pe asfalt de unde putea să vadă la fel de bine ușile de la biroul lui și de la camera 106. *Poți să-i vezi camera de-acolo?* fusese întrebarea și *Mișcă-ți curul într-un loc de unde poți să-l supraveghezi toată noaptea* fusese ordinul, iar chiorul respecta întotdeauna ordinele, chiar dacă uneori fără tragere de inimă, ca în acel moment, în timp ce-și regla unghiul și-și lăsa fizicul mătăhălos pe scaunul incomod din plastic. Afară, în aerul nopții. Nu era modul lui preferat de a face lucrurile.

Din camera lui, Reacher auzi hârșăitul scaunului pe asfalt, dar nu-i dădu atenție. Un zgomot nocturn

oarecare, nimic periculos, nu ca zgomotul de glonț introdus pe țeava unei puști, nici de lamă de cuțit scos din teacă, nimic pentru care creierul lui reptilian să-și facă griji. Iar singurele variante ne-reptiliene erau sunetul de pantofi cu șireturi pe trotuarul de afară și o bătaie în ușă, pentru că femeia din gară părea să fie o persoană cu o mulțime de întrebări și, în același timp, cu un fel de așteptare că ar trebui să primească răspunsuri. *Cine ești și de ce ai coborât aici?*

Dar era un hârșăit, nu zgomot de pași sau o bătaie în ușă, așa că Reacher nu-i dădu atenție. Își împături pantalonii și-i puse sub saltea, după care se curăță sub duș de praful acumulat în timpul zilei și se vâri sub așternuturi. Își fixă în cap alarma pentru ora șase dimineața, se întinse o dată, căscă și adormi.

Zorii sosiră într-un totu auriu, fără urmă de roz sau purpuriu. Cerul era de un albastru șters, ca o cămașă veche spălată de o mie de ori. Reacher făcu din nou duș, se îmbrăcă și ieși din cameră ca să întâmpine o nouă zi. Văzu scaunul părăsit, așezat ciudat pe o alee de acces, dar nu se gândi nicio clipă la el. Urcă scara metalică încercând să fie cât mai silențios, reducând tropăitul probabil la niște zgomote înfundate, punând atent tălpile pe trepte. Găsi camera 214 și ciocăni ferm dar discret, așa cum își imagina că ar face un băiat de serviciu la un hotel select. *Deșteptarea, doamnă.* Femeia avea la dispoziție cam patruzeci de minute. Zece ca să se trezească, zece pentru duș, zece să meargă din nou pe jos până la gară. Putea ajunge acolo înaintea trenului de dimineață.

Reacher coborî la fel de liniștit scările și se îndreptă spre stradă, care era în acel punct suficient de lată ca să

poată fi categorisită drept piață. Pentru camioanele fermierilor, presupuse el, lente și greoaie, ca să poată întoarce și efectua manevre și ca să se poată alinia la cântarele pentru vehicule și la birourile de recepție și apoi la elevatoarele pentru cereale. În asfalt erau înglobate șine de tren, dând de înțeles că acolo se desfășura o operațiune de proporții. Un fel de centru nodal de transport, care deservea zona, care în acea parte a Americii putea să însemne o rază de peste 300 de kilometri. Astfel se explica și dimensiunea motelului.

Fermierii veneau de departe și petreceau noaptea acolo înainte sau după călătoria cu trenul de la sau până la vreun oraș îndepărtat. Poate că veneau toți deodată în anumite perioade ale anului. Poate când se tranzacționau la Chicago mărfurile cu plata la termen. Asta ar fi justificat cele treizeci de camere.

Strada largă sau piața, sau orice ar fi fost era orientată în esență de la sud la nord, linia de cale ferată și construcțiile strălucitoare delimitând perimetrul la est, pe partea dreaptă, și ceea ce părea să fie o stradă principală delimitând perimetrul la vest, pe partea stângă. Acolo se găseau motelul, dar și un restaurant și un magazin universal. În spatele acestor clădiri, orașelul se întindea într-un semicerc aproximativ îndreptat spre vest. Densitate scăzută a construcțiilor, care erau întinse, în stil rural. O mie de locuitori, poate mai puțini.

Reacher se îndreptă spre nord pe șoseaua lată, căutând vechiul drum de căruțe. Se gândi că ar fi intersectat strada, venind de la est la vest, aceasta fiind scopul caravanelor. *Mergi spre vest, tinere.* Vremuri palpitate. Zări o intersecție la cincizeci de metri în față, după ultimul elevator. Un drum perpendicular, exact de la est la vest.

În dreapta era luminat de soarele dimineții, iar în stânga se întindeau umbrele lungi.

Intersecția nu avea bariere. Doar stopuri cu lumini roșii. De pe șine, Reacher se uită înapoi spre sud, de unde venise. Nu existau alte intersecții cale de cel puțin un kilometru și jumătate, cam până unde putea să vadă, de fapt, în lumina palidă. Nici spre nord, pe aceeași distanță, nu se vedea altă intersecție. Ceea ce însemna că, dacă Mother's Rest își revendica propria cale de acces de la est la vest, atunci el stătea chiar pe ea.

Era rezonabil de lată și ușor cocoșată pe mijloc, porțiunea fiind înălțată cu pământul luat din șanțurile puțin adânci de pe margini. Era acoperită cu o pătură groasă de asfalt, pe care timpul îl făcuse cenușiu, cu suprafața plesnită ici-colo din cauza intemperiei și neregulată pe margini ca lava răcită. Mergea în linie dreaptă de la un orizont la altul.

O variantă. Caravanele de căruțe se deplasau în linie dreaptă când puteau. De ce nu? Nimeni nu parcurge kilometri în plus doar așa, de distracție. Căruțașul din fruntea formațiunii se ghida după vreo bornă de hotar îndepărtată, și ceilalți veneau în urma lui, iar după un an, altă caravană găsea urmele celor de dinaintea lor și, după încă un an, cineva făcea un semn pe o hartă. Iar după o sută de ani, vreun departament al autostrăzilor din acel stat trimitea acolo camioane pline cu asfalt.

Nu era nimic de văzut spre est. Nicio cameră-muzeu, nicio piatră funerară din marmură. Doar drumul, străbătând câmpuri infinite de grâu aproape copt. Dar în cealaltă direcție, la vest de liniile ferate, drumul trecea prin oraș, mai mult sau mai puțin chiar prin centrul acestuia, cu construcții joase de o parte și de alta cale de șase intersecții.

Parcela din colț, de pe dreapta, se întindea spre nord pe circa o sută de metri. Ca un teren de fotbal. Era o reprezentanță de utilaje agricole. Tractoare ciudate și mașinării imense, toate nou-nouțe și strălucitoare. Pe stânga, era o firmă de produse veterinare, într-o clădire de mici dimensiuni care inițial fusese, probabil, o clădire rezidențială.

Reacher coti și o luă la pas pe vechiul drum spre vest, prin oraș, în timp ce soarele de dimineață îi încălzea ușor spatele.

În recepția motelului, chiorul formă un număr pe telefon și, când i se răspunse, zise:

— S-a dus din nou la gară. Acum așteaptă și trenul de dimineață. Câți haidamaci au de gând să trimită oamenii ăia?

Răspunsul lung se auzi distorsionat de receptorul din plastic, de data asta nefiind nici întrebare, dar nici ordin. Un ton ceva mai blând. Încurajator, poate. Sau liniștitor. Chiorul spuse:

— OK, desigur — și întrerupse convorbirea.

Reacher parcurse dus-întors cele șase intersecții și văzu o mulțime de lucruri. Văzu case încă locuite și case transformate în birouri, pentru comercianții de semințe și dealerii de îngurășămintă, precum și un cabinet veterinar pentru animale mari. Văzu un cabinet de avocatură alcătuit dintr-o singură cameră. Văzu o benzinărie la prima intersecție spre nord și o sală de biliard, un magazin care vindea bere și gheață și un altul care nu vindea decât cizme și șorțuri din cauciuc. Văzu o spălătorie de rufe automată, o vulcanizare și un atelier de reparat încălțămintea.

Nu văzu niciun muzeu sau vreun monument. Ceea ce putea fi în regulă. N-ar fi fost indicat să fie amplasate direct la marginea drumului nici muzeul, nici monumentul. Poate undeva mai în spate, după o intersecție-două, din respect și ca să-l ferească de posibile rele.

Părăsi drumul de căruțe și o luă pe o stradă laterală. Chiar dacă se dezvoltase în formă de semicerc, orașul era aranjat pe o rețea rectangulară. Unele parcele erau mai căutate decât altele. Ca și cum elevatoarele uriașe ar fi avut un sistem gravitațional propriu. Loturile mai depărtate rămăseseră neconstruite. Mai aproape de vârf, clădirile erau aproape lipite între ele. Cvartalul din spațele drumului găzduia apartamente cu o singură cameră, care poate că la început fuseseră șoproane sau garaje, și ceva ce ar fi putut fi niște standuri rabatabile, pentru oamenii care dedicaseră câteva pogoane fructelor și legumelor. Mai era o prăvălie care oferea servicii Western Union și MoneyGram, fax, xerox și curierat rapid: FedEx, UPS și DHL. Lângă ea se găsea un birou de contabilitate, dar părea abandonat.

Nici urmă de muzeu sau de monument.

Bătu la pas cvartalele, unul după altul, trecând pe lângă barăci joase, ateliere de reparat motoare diesel, loturi de teren pline de buruieni fine ca firul de păr. Ieși la capătul îndepărtat al străzii late. Străbătuse jumătate de oraș. Niciun muzeu și niciun monument.

Văzu trenul de dimineață oprind în gară. Părea înfierbântat, deranjat și nerăbdător din cauza opririi. Era imposibil să vezi dacă din el coborâse cineva. Prea multe construcții blocau vizibilitatea.

Îi era foame.